

spørgslen ikke er rimelig, det betyder ikke, at vi ikke skal diskutere disse ting, men jeg vil bare gerne stille proportionerne op.

Nå ja, de er jo ikke så demokratiske, alle de 185 parlamenter. Og jeg må da give udenrigsministeren ret i, når jeg citerer ham for, at hvis alle 185 medlemslande skal være repræsenteret i alle organer, hvis de skal kunne få alle deres bekymringer på dagsordenen, og hvis alle skal kunne tage ordet til alle dagsordenens punkter, ja, så kommer FN ingen vegne. Udenrigsministeren kaldte beskedent denne udtalelse for lidt polemisk. Jeg synes, den er smadderrealistisk.

Det siger jo noget om demokratiseringsgraden og åbenhedsgraden, som nu er mulig, for det er jo et globalt emne, vi diskuterer. Og globalt rimer altså på optimalt, og når noget er globalt, ja, så tror jeg ikke, det kan løses optimalt. Det er simpelt hen umuligt. Det er noget med kæden og det svageste led og alt det der.

Der er jo ikke grænser for de forventninger, der rettes til FN – også hos menigmand. FN skal kunne klare alle mulige ting. Men jeg må altså slå fast, at FN ikke kan redde menneskeheden fra menneskene. FN er ej heller i stand til at løse alverdens konflikter, ej heller at forebygge alverdens konflikter. Det er ikke meningen med FN. Det er ikke formålet med FN. FN er et forum, hvor man kan træffes for at mildne konflikter, der opstår mennesker og grupper, samfund og stater imellem og inden for disse. Hvis man forventer de optimale resultater af FN, så skal FN blive en skuffelse for de fleste, og det er FN efter min mening ikke. Jeg kan tilslutte mig hr. Estrups ord om, at FN er en succes.

FN fortjener et langt bedre image og en langt bedre og mere positiv omtale, og det bør vi alle medvirke til. Ikke mindst underorganisationernes velsignelsesrige resultater retfærdiggør det. De opnår meget væsentlige ting med hensyn til at forebygge social nød. Og det er sociale uligheder og social nød, der dybest set ligger bag alle konflikter mennesker og grupper af mennesker imellem. Disse underorganisationer er også i dejlig grad aldrig tilstrækkelige – hvornår kan det blive nok – men i vid udstrækning med til at styrke undervisning og oplysning.

Endelig vil jeg gerne benytte lejligheden til at nævne verdens formentlig største og mest fredstruende problem, fordi det har så stor en social karakter. Det er overbefolkningsproblemet. Det er altså FN's opgave på familieplanlægningsområdet, som er så uhyre vigtigt, men meget sjældent omtalt.

Det bliver straks vanskeligere med de mange store konflikter. Der er sket den ændring fra den situation, da det nuværende FN blev grundlagt for 50 år siden, og til nu, at konflikterne ikke er blevet mindre, men de har skiftet karakter. En af ordførerne, eller var det udenrigsministeren, var inde på, at der er ganske få konflikter stater imellem, således som vi har kendt det igennem århundreder og årtusinder. Der er til gengæld mange flere konflikter i landene mellem etniske, religiøse grupper, f.eks. i Nordirland, men efter min opfattelse er de oftest begrundet i sociale uligheder.

Alle disse velsignelsesrige opgaver, som FN løser, koster mange penge, men det skal erindres, at FN's budget i dag, tror jeg, kun er det dobbelt af, hvad det var for 50 år siden, hvorimod medlemstallet er eksploderet til det firdobbelte og opgaverne også er blevet tilsvarende mangfoldige. Så med alle de fejl og alt det bureaukrati, der kan forekomme og nødvendigvis vil forekomme i en så stor organisation, synes jeg, at det er beundringsværdigt, hvad vi får for penge.

CD vil gerne være fleksibel over for nye betalingsformer. Det behøver absolut ikke at være hr. Villy Søvndals model, men jeg kunne godt tænke mig, at landene bidrog på en måde, der gjorde bidraget noget mere synligt og noget mere bevidstgørende om FN, end tilfældet er i dag. Jeg ved ikke, om der kan læres noget af visse EU-modeller. Det er måske tvivlsomt, men jeg synes, man skal være fleksibel også på det område.

Fleksibilitet kendetegnede i øvrigt i stor udstrækning udenrigsministerens redegørelse her. Nu kan han måske ikke tåle mere ros fra CD i denne fase af samlingen – det har jo regnet ned over ham ikke mindst fra min mund – men det er ærligt ment hver gang, og jeg synes, at den redegørelse, vi har fået i dag, var afbalanceret, den var saglig og realistisk og samtidig dækkende for danske interesser uden at være overdrevent egoistisk.

Samliv er jo vanskeligt. Samliv mellem ægtefæller, mellem venner, mellem arbejds- og holdkammerater er selv i enkelttal enormt svært. Jo flere der bliver om det, desto vanskeligere må det naturligvis være, og når det som tidligere sagt foregår globalt mellem 185 stater med de enorme forskelle i tradition og historie, kultur og opfattelser osv., så er det ikke underligt, at det er svært og det kun kan lykkes, hvis flere lærer at give afkald på den egoistiske tænkning